

Arrest

nr. 157 937 van 9 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 11 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 oktober 2010 dient verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 8 december 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Bij arrest nummer 57 040 van 28 februari 2011 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 juni 2012 wordt de aanvraag van 28 oktober 2010 onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 18 juni 2012 wordt verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Verzoekster dient op 17 juli 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 17 oktober 2012 onontvankelijk verklaard. Op 31 oktober 2012 wordt verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekster dient op 13 november 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 januari 2013 wordt de aanvraag van 13 november 2012 onontvankelijk verklaard. Bij arrest nummer 106 359 van 4 juli 2013 wordt de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 januari 2013 vernietigd door de Raad. Verzoekster wordt op 15 januari 2013 eveneens bevolen om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 1 oktober 2013 wordt de aanvraag van 13 november 2012 weder onontvankelijk verklaard. Die dag ontvangt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies). De onontvankelijkheidsbeslissing van 1 oktober 2013 wordt op 29 november 2013 ingetrokken.

Op 14 januari 2014 wordt de aanvraag van 13 november 2012 opnieuw onontvankelijk verklaard. Op 14 januari 2014 wordt aan verzoekster tevens een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Verzoekster dient op 27 februari 2014 een beroep in bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en het inreisverbod van 14 januari 2014. Dit beroep is nog hangende.

Op 28 april 2015 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Dit is thans de bestreden beslissing, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 april 2015, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: R.

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, alinea 1 :

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Motivatie :

Betrokkene diende op 11 augustus 2010 een asielaanvraag in. Op 8 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van het CGVS werd op 28 februari 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Betrokkene diende nadien verschillende aanvragen tot machtiging van verblijf in die allemaal met een weigeringsbeslissing werden afgesloten. Betrokkene gaf geen gevolg aan de aan haar betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij heeft tot op heden geen stappen ondernomen om haar vrijwillige terugkeer voor te bereiden.

Preventieve maatregelen;

In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:

zich aanmelden als de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt, namelijk op datum van 7 mei 2015 en van 19 mei 2015 bij het onthaal van het opvangcentrum van Fedasil te Jodoigne (Adres: Chaussee de Hannut, 141, 1370 Jodoigne).

REDEN VAN DE BESLISSING:

In het kader van het Samenwerkingsprotocol tussen Fedasil en DVZ inzake het begeleidingstraject van families die worden opgevangen in toepassing van het Koninklijk Besluit van juni 2004, wordt uw begeleidingstraject opgestart op 28/04/2015.

In toepassing van dit protocol krijgt u nu dertig dagen tijd om uw terugkeer voor te bereiden. U kunt - zo u dit wenst - beroep doen op de ondersteuningsprogramma's voor vrijwillige terugkeer, waarvoor u terecht kunt bij de sociale dienst van het opvangcentrum waar u verblijft of bij het terugkeerloket van Fedasil, Antwerpsesteenweg 57, 1000 Brussel (zie ook www.vrijwilligeterugkeer.be - www.retourvolontaire.be - www.voluntaryreturn.be). Bij de gesprekken in het opvangcentrum van Fedasil u de nodige bewijsstukken voor te leggen of informatie te bezorgen waaruit blijkt dat u stappen ondernomen hebt of van plan bent te nemen om uw vrijwillige terugkeer voor te bereiden. Indien u niet naar deze afspraken komt of u geen geldige en gemotiveerde reden aangeeft waarom u niet aanwezig kunt zijn, dan zal dit een inbreuk betekenen op de preventieve maatregelen die aan u werden opgelegd, zal de geldigheidsduur van uw bevel om het grondgebied te verlaten ingekort worden en zal u het voorwerp uitmaken van een nieuwe gedwongen verwijderingsmaatregel met vasthouding in een woonunit. Het is m.a.w. in uw eigen belang mee te werken volgens de modaliteiten, die u vanaf het begin van het begeleidingstraject in het kader van het Samenwerkingsprotocol werden uitgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft of omdat het werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de vreemdelingenwet: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)".

Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, met name artikel 8 van het EVRM waarvan de schending *in casu* wordt aangehaald. Deze grief dient te worden onderzocht en de verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de beoordeling van deze grief door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, wordt dan ook verworpen.

In casu kan verzoekster niet in redelijkheid betwisten dat zij niet valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist immers niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat verweerder opnieuw aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden.

Desalniettemin, indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, dient verweerder te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert aan als volgt:

"Schending van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de zorgvuldigheidsplicht en manifeste appreciatiefout.

Volgens het artikel 74/13: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Volgens de terugkeerrichtlijn: "De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procédure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven" (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichte. In casu, is het wel het geval : de tegenpartij vermeldt de verschillende beslissingen die werden genomen ten opzichte van verzoekster zonder rekening te houden met andere factoren, met name de gezondheid, die in de aanvraag en beroepen ingediend werden.

Bovendien blijkt uit de parlementaire werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van vreemdelingen, betreffen het artikel 7 van deze wet : « l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH » (Doc. Pari., 53, 1825/001, p. 17).

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. Partant, l'argumentation susmentionnée est inopérante dans la mesure où la partie défenderesse ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la Loi » (RvV n°132.278 van 28 oktober 2014)

« Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Doch volgens de Grote Kamer kan het begrip wel omschreven worden als het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer; nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, § 95-96). Het EHRM benadrukt dat artikel 8 het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, EHRM 2002-111) en dat deze

term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (Mikulic t. Croatie, nr. 53176/99, §53, EHRM 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aan nemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Unert. Nederland, nr. 46410/99, §59) R.v.V. n°138.595 van 16 februari 2015."

In casu, heeft de wederpartij helemaal geen rekening met het artikel 8 EVRM gehouden.

De verzoekster verwijst naar een arrest van Uw Raad: n° 144.094 van 24 april 2015: de beslissing werd vernietigd omdat de tegenpartij geen rekening met de situatie van de verzoekers heeft gehouden. In casu, is het hetzelfde geval: uit de beslissing blijkt niet dat de verwerend heeft rekening met de situatie van de verzoekster gehouden. De verzoekster verblijft al 5 jaar met haar echtgenoot en haar kinderen op het grondgebied. Haar echtgenoot heeft verschillend medische problemen gekend door de wederpartij. De familie heeft een sociale leven opgebouwd in België.

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 8 EVRM, artikelen 62 en 74/13 van de wet, de zorgvuldigheidsplicht en de richtlijn."

3.2.1. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste appreciatiefout doet geen afbreuk aan het hoger gestelde onder 3.

3.2.2. Verzoekster voert tevens de schending aan van de richtlijn 2008/115/EG, maar licht niet toe welke bepaling geschonden zou zijn, zodat het middelonderdeel onontvankelijk is bij gebrek aan precisie.

3.2.3. In zoverre verzoekster een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). De bestreden beslissing heeft verder niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat geen onderzoek aan de hand of motivering in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te geschieden en er geen sprake kan zijn van een disproportionele inmenging in het alhier voorgehouden geleide privé-, familie- of gezinsleven. Verzoekster die blijkens het administratief dossier samen met haar man en minderjarige kinderen slechts sedert 2010 in België verblijft, wat inhoudt dat het verblijf wordt gekenmerkt door preciaire procedures zoals een asielprocedure en aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die nooit tot een standvastig en langdurig legaal verblijf aanleiding gegeven hebben, kan niet redelijkerwijze verwachten dat het mogelijk zou zijn om dit in precair verblijf opgebouwd privéleven dat zich aandient als een "fait accompli", verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Verzoekster toont met hetzelfde betoog evenmin aan dat de bestreden beslissing in strijd is met haar recht op een familie- of gezinsleven, aangezien het hele gezin zich in dezelfde verblijfsrechtelijke situatie bevindt.

Het middel is, in de mate het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS